

Capitolul 7, 12-25 – Experiențele unui om născut din nou, dar care nu a fost încă eliberat, care a recunoscut că Legea este sfântă, dreaptă și bună, și care vrea să împlinească poruncile ei prin propria putere

Dar am înaintat prea mult în conținutul capitolului nostru. Să ne reîntoarcem la versetele 7-11: după ce apostolul respinge gândul, că Legea este păcătoasă, adaugă: »Nu am cunoscut păcatul, decât numai prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!“« În felul acesta, mărirea Legii a devenit fatală pentru păcătos. Apostolul a spus deja în capitolul 3, că: »Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului« (versetul 20). Aici: eu nu aș fi cunoscut păcatul, nu aș fi știut nimic despre poftă, dacă Legea nu mi-ar fi deschis ochii pentru acestea. Prin Lege se dovedește și se recunoaște păcatul și pofta în adevăratul lor caracter.

Păcatul este personificat aici. El apare ca o putere care locuiește în carne, care se poartă cu dușmănie față de Dumnezeu și de Legea Sa. El *lucrează*, și anume exact ce Legea interzice și pentru că Legea interzice. *Pofta* este înclinația sau dorința crescândă aflată în carne (în fire). Deoarece aici nu este vorba de a constata *vina* omului, ci de a pune în lumină *natura* lui rea și împotrivoare, Duhul Sfânt alege ultima poruncă: »Să nu poftești!« sau »Nu te lăsa cuprins de poftă«, ca fiind cea mai potrivită pentru a dovedi existența aceluiași principiu rău, al păcatului în om. Căci »fără Lege, păcatul este mort«, dar »prin poruncă, a luat prilejul și a făcut să se nască în mine tot felul de poftă« (versetul 8).

Legea nu a stabilit numai datoriile permanente ale omului de a iubi pe Dumnezeu și pe aproapele lui, ci prin cerința »să nu poftești!« i-a pus la îndemână un mijloc care nu înșală, pentru ași verifica *starea*. Păcatul a existat înainte de a fi Legea, dar el a fost mort. Atâta timp cât un om nu a făcut ceva, pe care conștiința lui firească îi interzicea să-l facă, el nu a avut cunoștința de păcat, și nu a cunoscut nici sentința morții. Tot așa de puțin a avut cunoștința de existența poftelor înăuntrul său. Abia prin Lege a cunoscut existența păcatului și condamnarea poftelor inimii sale; totodată a aflat că tocmai porunca a trezit în el poftele pătimase, să facă ce este interzis, cu alte cuvinte, că natura lui este rea și ea este *izvorul* răului.

Acum înțelegem și celelalte cuvinte ale apostolului: »Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit« (versetul 9). În loc să dea putere omului, pentru a ține în frâu poftele, să îmbunătățească firea, Legea a descoperit o stricăciune totală. Ceea ce omului îi trebuie, este o *natură* nouă și un *caracter* cu totul transformat, dar Legea nu dă nici pe unul și nici pe celălalt. Harul le dă pe amândouă în Hristos.

»Și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea« (versetul 10). Legea zicea: »Cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele« (compară cu Galateni 3, 12). Dar deoarece eu nu le-am făcut niciodată, ci, dimpotrivă, Legea a trezit în mine pofta de a face plăcerile firii mele, Legea s-a dovedit pentru mine a fi o unealtă a morții. Ea a adus pe drept moartea și condamnarea mea, iar conștiința mea trezită poate confirma aceasta. »Eu am murit.«

Ce rezultat! Cine poartă vina pentru aceasta? Legea? Nu, ci »*păcatul, a luat prilejul* prin Lege, m-a amăgit, și *prin însăși porunca aceasta* m-a lovit cu moartea« (versetul 11). Legea este într-adevăr bună, așa cum s-a spus mai înainte, dar *cauza* tuturor lucrurilor este păcatul care locuiește în mine. El mi-a adus moartea prin Lege.

Apostolul tratează detaliat această temă în continuare, începând cu versetul 12 și până la sfârșitul capitolului, arătând prin experiențele practice ale unui om *întors la Dumnezeu*, dar care nu a fost încă *eliberat*, care vrea să facă binele și urăște răul, cum Legea se dovedește în realitate a fi spre moartea omului, dar și cum harul lui Dumnezeu îi aduce salvarea și eliberarea.

»Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună« (versetul 12). Legea este pe deplin îndreptățită, toate poruncile ei sunt sfinte și bune. Cauza nu este la ea, dacă nu se ajunge la desăvârșire, ci în natura oamenilor, cărora li se adresează.

»Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă« (versetul 13). Nebunia omului pune mereu întrebări. Nu, scopul Legii nu a fost să mă omoare, oricât de dreaptă ar fi sentința rostită cu

privire la mine. Ea a avut un scop cu totul altul. Am auzit deja în capitolul 5, 20, că »Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala«, aici: pentru ca păcatul să se descopere prin poruncă în tot caracterul lui, ca el să se arate »ca păcat«, da, »afară din cale de păcătos«; căci, fiind în sine însuși rău, prin faptul că face ce este interzis se arată foarte *neascultător*: deosebit de păcătos. Observăm mereu, că aici nu este vorba de fapte păcătoase, ci de păcatul ca atare, care lucrează în noi ca un principiu permanent.

Apostolul dovedește începând cu versetul 14 adevărul dureros al celor spuse prin experiența practică a unui om înnoit, care ajunge la concluzia nimicitoare, că în el, adică în carnea lui, »*nu locuiește nimic bun*« (versetul 18). El descrie aceste experiențe, așa cum ele i se prezintă lui ca om, care, deplin eliberat, privește în liniște luptele unui suflet aflat sub Lege, și care poate să judece corect aceste lupte, deoarece el, fiind învățat de Dumnezeu, știe ce este »Legea«, »păcatul« și »firea«. El începe cu cuvintele: »Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului« (versetul 14).

Să remarcăm de la început diferența mare dintre expresiile: »Noi știm« și »eu sunt«. Prima este, pe scurt spus, *cunoașterea creștină* generală, cea de-a doua este *experiența personală*. Noi, adică *toți* creștinii, știm împreună cu apostolul Pavel, că Legea este duhovnicească. Dar ce spune experiența *personală* în privința aceasta? În versetul nostru nu se spune: „Știm că Legea este duhovnicească, și că noi suntem firești“, sau „dar noi suntem firești“, ci: »*eu sunt* firesc (pământesc), vândut rob păcatului«. Sufletul, care se pune sub Lege, și anume, nu numai sub poruncile ei, ci și sub sentința ei de condamnare a *izvorului* răului din inimă, un astfel de suflet va ajunge la cunoștința amară, că el, cu toate că urăște păcatul și iubește Legea lui Dumnezeu, este asemenea unui sclav »vândut rob păcatului«. Legea este duhovnicească, dar eu sunt firesc; Legea îmi spune: »Să nu poftesti!«, iar eu sunt așa de subjugat de sclavia păcatului, ca porunca trezește numai pofta rea din mine. Ce antagonisme de neîmpăcat! Sufletul le recunoaște sincer. Ce îl conduce la aceasta, sunt experiențele pe care le face pe căile descrise în versetele 15-23.

»Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc« (versetul 15). Dezamăgirea este mare. În loc ca după întoarcerea la Dumnezeu să aibă parte de ușurare, pace și bucurie, sărmanul suflet trebuie să constate că o putere lucrează în el, de care el nu se poate elibera, și care îl împiedică să facă binele pe care îl vrea să-l facă. El este de acord că »Legea este bună« (versetul 16), prin aceea că ea stimulează binele și condamnă pe cel ce face răul. Dar la ce îi folosește această cunoaștere, la ce îi ajută faptul că el este de acord cu binele, dacă el face contrariul? *Voința* lui este într-adevăr înnoită, el iubește binele și face eforturi mari să-l înfăptuiască, dar trebuie să constate că nu are nici o *putere* pentru a-l practica, mai mult chiar, păcatul stăpânește asupra lui. El nu dorește nicidecum să îngrădească sau să slăbească cerințele Legii, ele sunt drepte, sfinte și bune, dar el stă *fără putere* înaintea lor. Greșeala nu este în Lege, ci în păcatul din om.

Este adevărat: dacă omul nou din mine dorește să facă binele, și totuși face răul, atunci »nu mai sunt *eu* cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine« (versetul 17); dar ce mângâiere am eu din aceasta? Această cunoaștere dovedește mărimea sclaviei în care mă aflu: dacă nu mai sunt eu cel care face răul, ci păcatul care locuiește în mine, atunci eu mă las folosit de el împotriva voii mele și nu sunt în stare să mă eliberez de puterea lui. Cu toate că recunosc și mărturisesc că păcatul este deosebit de rău și urât, eu sunt totuși cu totul sub stăpânirea lui. Doresc cu plăcere să slujesc lui Dumnezeu și mă folosesc de toate forțele mele ca să ajung la această țintă; dar toate hotărârile mele bune și toate eforturile mele eșuează în fața puterii irezistibile a păcatului, care mă ține în legăturile sale. Cu cât sunt mai sincer și cu cât fac eforturi mai mari, cu atât devine mai clară situația mea de neconsolat, cu atât mai sumbră se arată urâtenia păcatului și subjugarea mea sub puterea lui.

Pe baza experiențelor proprii ajung la cunoștința clară, dar înspăimântătoare: »*Știu* că *nimic bun nu locuiește în mine*, adică în firea mea (descendentă din Adam).« Căci cu toate că am o voință sinceră, »n-am puterea să fac binele«. *Voința* este prezentă, așa cum am spus de mai multe ori, dar lipsește *puterea*. »Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac!« (versetul 19). Dacă aceasta este așa, »și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt *eu* cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine« (versetul 20). Cele spuse în

versetul 17 își au confirmarea deplină. Credinciosul a învățat din experiență, în afară de adevărul că nimic bun nu locuiește în el și că el nu are nicio putere să facă binele, că el trebuie să diferențieze între el, ca omul înnoit – care vrea să facă binele, și păcatul care locuiește în el; cu alte cuvinte, că în el sunt *două naturi*, doi „Eu“. Mai întâi este un „eu“ carnal (firesc), vândut păcatului, și apoi există un al doilea „eu“, care nu este firea lui, ci omul înnoit, care urăște păcatul. Prin aceasta el a ajuns totodată să cunoască, că nu acest al doilea „eu“ face răul, ci păcatul care locuiește în el. Necunoscând sau neînțelegând adevărul prețios, că el a murit împreună cu Hristos, că primul „eu“ a fost adus la cruce sub sentința morții, credinciosul s-a gândit numai la Lege și la sine însuși, în speranța că va găsi totuși ceva bun în firea lui. Cuvintele scurte „eu“, „mine“, „mie“ se întâlnesc în versetele 7-24 de aproximativ patruzeci de ori, în timp ce numele lui Hristos este numit o singură dată în 25 de versete.

Este un lucru mare, chiar dacă pe de altă parte este dureros, să înveți ce este eul propriu, ce înseamnă să stai sub Lege ca om care nu are nici o putere, și astfel în cele din urmă să ajungi să-ți iei privirea de la vechiul eu, să renunți la eforturile proprii și să-ți îndrepti privirea numai spre Hristos. Acesta este procesul binecuvântat prin care este condus cel credincios în a doua parte a capitolului nostru, în care însă mulți copii scumpi ai lui Dumnezeu rămân încătușați toată viața lor și din această cauză nu ajung niciodată la adevărata libertate și la pacea netulburată. Este *imposibil* să găsești pace pe drumul unui progres treptat, în așa fel ca în cele din urmă să fi pe deplin mulțumit cu tine însuși. Nu, nu mulțumirea cu sine însuși, ci descoperirea că ai nevoie de *eliberarea* prin lucrarea *altuia* este rezultatul procesului. Ferice de sufletul care este condus la aceasta! În locul celor mai mari nevoi, da, a deznădejzii lipsite de speranță, vine liniștea sfântă, bucuria și mulțumirea care se revarsă în strigăte de bucurie.

Noi trebuie însă să ne preocupăm mai detaliat cu conținutul versetelor 21-23. »Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege (o lege de altă natură)«. Cu privire la diversele înțelesuri sau întrebări ale cuvântului „lege“ am vorbit deja detaliat la începutul capitolului, așa că nu mai trebuie să revenim la aceasta. Cel credincios a ajuns deci pe baza experienței la concluzia, că el stă sub un principiu, sub o regulă, o normă, pe care el nu poate s-o ocolească, și anume, că la el, care vrea să facă binele, răul este prezent, și cu toate eforturile pe care le face, nu poate scăpa de el. El are plăcere de Legea lui Dumnezeu și de poruncile ei sfinte, și este ferm hotărât să le împlinească, dar el vede în mădularele lui o altă lege, care este împotriva legii gândirii lui reînnoite și care îl ține legat sub legea păcatului, care este în mădularele lui (versetul 23).

Găsim mereu confirmat, că în capitolul nostru nu se vorbește de problema *vinovăției*, ci de *păcat* ca principiu, sau putere, precum și de lipsa totală de putere de a i te opune. Dar totodată găsim că noi nu avem înaintea noastră un om aflat în întunericul stării lui naturale, ci un suflet reînnoit, care luptă cu toată puterea, ca să obțină victoria asupra răului, dar care trebuie să constate că totul se sfârșește într-o »robie« totală (versetul 23). El trebuie să recunoască, că în mădularele omului, cu toate că este născut din nou, lucrează o putere, căreia el nu i se poate împotrivi, oricât de mult ar urî-o și oricât de mult ar încerca să se elibereze de influențele ei. Cu toate acestea sufletul face progrese, chiar dacă întunericul din jurul lui pare să devină tot mai mare. Odată cu lupta înverșunată crește și cunoștința, și lumina se ivește. Dar ca întotdeauna, și aici, înainte de ivirea zorilor zilei întunericul devine tot mai mare.

Doborât complet la podea, nemaivăzând nicio posibilitate de scăpare, omul dă aer sufletului lui chinuit, strigând: »O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?« (versetul 24). Poziția cuvintelor în textul original oferă un accent deosebit cuvintelor „de mine“. Sufletul a devenit conștient de starea nenorocită a *omului*. Cu toate că voința lui a fost reînnoită și el a ajuns la cunoștința, cum trebuie să fie potrivit cerințelor Legii, credinciosul este totuși numai un om, adică o ființă căzută, cu plăceri și poftre rele, vândut păcatului și fără nici o putere ca să biruiască răul! Expresia: »acest trup de moarte« descrie exact starea lipsită de ajutor și speranță în care el se găsește. Dar când harul – căci el este cel care se preocupă aici cu cel sărac, fără ca el să-și dea seama - l-a făcut să înțeleagă cine este el, nu-l lasă în părăsire, ci își desăvârșește

lucrarea, îndreptându-i privirea de la sine însuși spre *Dumnezeu* și arătându-i pe *Salvatorul*, spre care el privește plin de disperare.

»Mulțumiri fie aduse lui *Dumnezeu*, prin *Isus Hristos*, Domnul nostru!« Astfel de cuvinte vin deodată pe buzele celui care mai este încă plin de frică și groază. Cum a luat naștere această minunată schimbare? Prin simpla, dar foarte importantă realitate, că omul nu mai privește la ceea ce este el pentru *Dumnezeu*, și își caută satisfacția în aceasta, ci ochiul său este îndreptat la ceea ce este *Dumnezeu* pentru el, și anume la ceea ce este El pentru el prin *Isus Hristos*! Totul s-a schimbat ca printr-o lovitură. Nu că cel credincios este acum ceea ce el își dorește cu plăcere să fie, sau că orice luptă pentru el va fi terminată. Nicidecum! Dar, în loc să se preocupe cu sine însuși, așa cum a făcut până acum, se preocupă cu *Dumnezeu* și **mulțumește!**

Vrem să mai spunem încă odată: ce schimbare! Și ce repede a avut loc! Inima se îndreaptă spre dragostea divină, care a dat pe singurul Fiu născut pentru astfel de ființe sărmăne și El a devenit izvorul eliberării lor, privirea este îndreptată spre lucrarea care a adus eliberarea, și prin aceasta la El Însuși, Eliberatorul. Dacă omul a întrebat mai înainte: cum mă pot face mai bun?, întrebarea lui este acum: cine mă va salva, pe mine nenorocitul, cel lipsit de putere? Cine mă va elibera de acest trup de moarte? Prăbușindu-se sub povara îngrozitoare a descoperirii, că cu toate suspinele, cu toate rugăciunile, implorările și luptele, a avut parte numai de greșeli peste greșeli, dezamăgiri peste dezamăgiri, el cedează în cele din urmă, recunoscându-se a fi deosebit de rău și recunoscând pe Hristos, ca Acela care nu numai a purtat păcatele sale, ci a devenit salvatorul lui din starea de moarte îngrozitoare, în care zăcea.

Este realmente o salvare, demnă de *Acela* care a făcut-o. Dar odată cu ea s-a schimbat carnea (firea) celui credincios, sau a fost ea îndepărtată? Nu mai poartă el cele două naturi, despre care am auzit? Ar fi o înșelăciune periculoasă să gândim în felul acesta, și Duhul lui *Dumnezeu* a avut grijă să ne atenționeze în privința aceasta, făcându-l pe apostol să spună imediat cuvintele: »Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui *Dumnezeu*, dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului« (versetul 25). Este de la sine înțeles, că aceasta nu vrea să spună că cele două slujiri merg paralel la cel credincios, că aceasta ar fi starea lui normală, ci mai de grabă, că cele două naturi, cu înclinațiile lor caracteristice, vor fi prezente ca și mai înainte și vor rămâne în el până la sfârșit. În cer nu vom mai avea vechea natură (firea pământească), vom fi eliberați pentru totdeauna și pe deplin de ea; dar atâta timp cât vom mai fi în trupul acesta, ea va fi cu noi, și de fiecare dată când îi permitem să lucreze, »cu firea pământească vom sluji legii păcatului«. *Dumnezeu* să fie glorificat, că în Hristos noi suntem deja acum eliberați de puterea ei și ca unii care am murit împreună cu El, nu mai suntem sub lege! Da, putem spune împreună cu Petru: »Ajunge, într-adevăr, că în trecut am făcut voia Neamurilor, și am trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite«; ceea ce ne dorim, este ca, în timpul care ne mai rămâne de trăit în trup, să trăim potrivit cu voia lui *Dumnezeu* (compară cu 1 Petru 4, 1-3).

Acolo unde acționează viața divină, nu poate să fie altfel. Dorința naturii noi, dorința ei fierbinte este să slujească legii lui *Dumnezeu*, să facă voia Sa. Și cât este de frumos: aceasta este ce credinciosul recunoaște ca eu al lui, și are voie să recunoască! »Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui *Dumnezeu*.« Desigur, lupta nu încetează. Va rămâne totdeauna valabil, că »firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești; sunt lucruri protivnice unele altora«, dar dacă umblăm în Duhul, vom avea parte de experiența, că nu vom face pofta firii pământești. În locul lucrărilor triste ale firii pământești vor ieși la iveală roadele plăcute ale Duhului, spre gloria lui *Dumnezeu*. Căci »dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege«, adică nu sunteți în starea tristă descrisă în Romani 7; și: »cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei« (compară cu Galateni 5, 16-25).

Despre puterea care face acum pe cel credincios apt, ca cu mintea sa să slujească legii lui *Dumnezeu*, nu se mai vorbește în ultimul verset al capitolului nostru. El ne face numai cunoscută eliberarea sufletului din starea în care se găsea și descrie fundamentul total schimbat, pe care a ajuns prin har, precum și caracterul și felul de gândire al noii naturi din el.

Să ne amintim încă odată pe scurt adevărurile pe care le-am învățat în acest capitol 7:

1. Eliberarea de lege prin moarte (versetele 1-6)
2. Cunoștința existenței păcatului oferită de Lege (versetele 7-13)
3. Starea și experiențele unui suflet reînnoit, dar încă neeliberat, aflat sub Lege, pe drumul său spre eliberare.

În legătură cu punctul 3 am învățat alte 3 lucruri importante:

1. În carnea noastră (firea pământească) nu locuiește nimic bun.
2. Noi trebuie să diferențiem între noi înșine, care voim să facem binele, și păcatul care locuiește în noi.
3. În noi, atâta timp cât prin credință nu am experimentat eliberarea prin Hristos, nu este nicio putere, ca să biruim păcatul din firea pământească, și că noi dimpotrivă vom fi biruiți de el.

Al patrulea punct, pe care l-am putea adăuga, cu toate că este inclus de fapt în ultimul adevăr pe care l-am numit, este, că noi nu ne-am putut elibera *prin noi înșine* din această stare, ci a trebuit să fim eliberați prin Altcineva.